

správu (§ 382 čís. 2 ex. ř.); tento prostředek vyhovuje lépe zájmům obou stran, poněvadž se jedná hlavně o filmy, tedy věc, jež má cenu pouze dočasnou. Na povolení takovéhohoto prozatimního opatření se však navrhovatel neomezil, nýbrž žádal, by mu byla povolena správa podniku, který se stěžovatelem založil, který však stěžovatel vede nyní se svou manželkou, a soudce prvý mu prozatimní opatření ve smyslu tohoto návrhu povolil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Účelem prozatimního opatření jest, aby bylo zajištěno budoucí uplatňování nebo vymožení nároku strany ohrožené. Zajišťovací prostředky, kterými tohoto účelu dosaženo býti má, a které soud dle povahy jednotlivého případu povolit může, nejsou sice, pokud jde o jiné nároky, než peněžité, v § 382 ex. ř. taxativně vypočteny, avšak ze všech tam uvedených způsobů, zejména v odst. čís. 2 téhož §, plyne a jest ostatně samozřejmo, že předmětem prozatimního opatření může býti pouze ona věc a ono právo, na které se nárok ohrožené strany vztahuje. V tomto případě domáhá se navrhovatel povolení prozatimního opatření k zajištění nároku na vydání čtyř filmů, psacího stroje a reklamního materiálu, tedy vydání věcí movitých, žádá však k tomuto účelu za správu podniku, který prý byl původně oběma stranami společně založen, který však odpůrce navrhovatelův, vypověděv tohoto z něho, se svou manželkou založil a dále na svůj účet provozuje. Navrhovatel netvrdí, že by mu k tomuto podniku nějaká práva příslušela, k jejichž zajištění by ve smyslu §§ 334 a 383 ex. ř. správa podniku byla přípustna, nýbrž tvrdí jen, že mu přísluší nárok na vydání oněch věcí, které jako kmenové jmění do podniku původně společného a nyní odpůrcem na vlastní účet provozovaného vložil. Prozatimné opatření by tedy mohlo stihnout pouze tyto věci, nikoliv obchodní podnik, k němuž navrhovatel žádných práv si neosobuje. Jest tedy návrh na prozatimné opatření správou odpůrcova podniku k zajištění nároku na vydání věcí movitých již z tohoto důvodu pochybeným a nepřipustným, aniž třeba bylo, zabývat se otázkou, jsou-li tu ostatní předpoklady prozatimního opatření totiž osvědčení nároku a podmínky § 381 ex. ř.

Čís. 649.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

K přebytkům menším jednoho hektaru se nehledí pouze tehdy, nepřesahovala-li již vlastní půda požadovatelova 8 ha.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R I 726/20.)

Soudy všech tří stolic byl zamítnut nárok požadovatelův, jehož vlastní zemědělská půda činila 8 ha 28 a 21 m², nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Podle § 3 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. přísluší požadovací nárok pachtýři jen potud, pokud získáním pachtovaného pozemku nepřestoupí jeho vlastní zemědělská půda výměry větší 8 ha; když tudíž jeho vlastní zemědělská půda má tuto větší výměru již sama o sobě, bez připočtení půdy získané, nepřísluší pachtýři požadovací právo vůbec. K přebytkům, menším jednoho hektaru podle odstavce druhého téhož § arci se nehledí, avšak za přebytek může býti pokládáno jen to, co přebývá přes výměru 8 ha přestoupenou získáním pachtovaného pozemku, jak ze znění odstavce prvního je zřejmo.

Čís. 650.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.

Podnájemník není oprávněn, domáhati se odkladu exekuce, povolené majiteli bytu proti nájemci.

(Rozh. ze dne 7. září 1920, R I 747/20.)

Exekuční soud povolil podnájemníkům odklad exekuce vyklizením, ač smír, tvořící exekuční titul, sjednán byl mezi majitelem domu a nájemníkem. D ů v o d y: Okolnost, že žadatelé nejsou jednou ze stran, které uzavřely smír, tvořící titul exekuční, nepadá na váhu; povinnou stranou v tomto smíru jest sice nájemce domu, ale dle náhledu soudu může žádati za odklad exekuce nejen »povinný« v pravém slova smyslu, nýbrž každý, kdo používá místností, které mají býti vyklizeny; plyne to z textu § 1 cit. nařízení, poněvadž slovo »povinného« je šíře rozvedeno dodatkem v závorce: »nájemníka, domovníka, zaměstnance s bezplatným bytem atd.« Rekursní soud odklad exekuce nepovolil. D ů v o d y: Dle § 1, odstavec první, vlád. nař. může exekuční soud na návrh povinného (nájemníka, domovníka, zaměstnance s bezplatným bytem atd.) až na dobu jednoho čtvrtletí odložiti exekuci vyklizením najatých nebo používaných místností za podmínek tamtéž uvedených. V tomto případě návrh na odložení exekuce nepodal nájemník, nýbrž návrh učiněn byl řadou podnájemníků a jest tedy řešiti otázku, zda také jim přiznati lze oprávnění, nájemníku v § 1 vlád. nař. přiznané. První soudce k ní přisvědčil, soud rekursní pokládá však právní názor, z něhož při tom vycházel, za nesprávný, ježto podnájemníka za »povinného« ve smyslu cit. předpisu uznati nelze. Soudní smír, tvořící exekuční titul, na základě jehož nucené vyklizení domu bylo povoleno, uzavřen byl mezi erárem jako vlastníkem domu a nájemcem domu toho. Nájemce v této své vlastnosti zavázal se veškeré místnosti, nájemně užívané, vykliditi a vyklizené eráru ve smluvené době odevzdati. Z toho plyne, že osobou zavázanou, »povinným«, jak ve smyslu cit. ustanovení, tak i exekučního řádu (§§ 7 a 54 čís. 1) jest výhradně jen nájemce, proti němuž exekuční návrh směřoval a exekuce také byla povolena. S výkladem, jaký první soud dal onomu ustanovení, souhlasiti nelze. Příčí se již doslovu jeho, neboť v něm se o podnájemníku vůbec nemluví, ač různé jiné osoby vedle ná-